

balancens Betydning for Landets Pengevæsen. De to Skikkelser, der i saa Henseende uvilkaarligt drager frem af Mindet, er L. N. Hvidt og Moritz Levy. De, der husker Moritz Levy, vil vide, at han i høj Grad netop var en stiv Teoretiker ved Siden af at være den fortræffelige Bankmand. Desværre er det ikke gaaet saaledes, som det i sin Tid lød i Profeten Elisass Bøn til Elias: maatte to Dele af din Aand blive tilbage. Det synes, som om den Levyske Aand helt er veget væk fra Nationalbanken.

Der er neppe nogen Tvivl om, at Valutakonferencen gennem sin Drøftelse har faaet det bestemte Indtryk, at Nationalbanken ikke i dette Øjeblik ene formaar at magte Sagen. Jeg siger ikke, at Valutakonferencen har billiget dette, men den har faaet det Indtryk, at man ved Siden af Nationalbankens stærkere Virksomhed i saa Henseende ogsaa maatte paakalde Statens Medvirkning. I øvrigt bør det ikke tabes af Sigte, at Valutakonferencen paa højst sober og ædruelig Vis ikke er gaaet videre end til at anbefale en Række Foranstaltninger med det Maal at faa Kronen stabiliseret. Det videre Maal at faa Kronen op i Guldpari har man ladet ligge, og man maa derfor vel advare mod alle løse Talemaader om, at vi nu, naar vi faar denne Kursegaliseringsfond med dertil hørende nødvendige Suppleringer, skulde være i Stand til i en nær overskuelig Fremtid at hæve Kronen væsentligt ud over sit nuværende Stadium. Det er efter min Mening det gode ved Valutakonferencen, at den ikke har givet disse højtflyvende Forventninger den mindste Støtte, men har samlet alle sine Bestræbelser om dette ene: hvad kan der i Øjeblikket virksomt gøres for at stabilisere Landets Valuta? Og som det første Led i disse Foranstaltninger fremtræder da Kursegaliseringsfonden. Jeg synes, der har ytret sig for megen Skepsis overfor, hvad man kunde vente sig deraf; i det andet høje Ting faldt der endogsaa en Udtalelse om, at Fonden kun vilde kunne skaffe en Galgenfrist. Naa, Galgenfrist kan være rar for den, der skal hænges, men her er der jo ikke Tale om, at nogen skal hænges. Det, som Kursegaliseringsfonden giver sig ud for — Finansministeren var inde paa det i sin Fremsættelsestale og i de Bemærkninger, han fremsatte her ved denne Debats Begyndelse — er kun dette: at holde Valutasvingningerne indenfor rimelige Grænser, at holde *igen*, naturligvis bl. a. gennem den rent psykologiske Virkning — som det jo

allerede paa Forhaand har vist sig — ved at forhindre umotiverede Panikstemninger.

I denne Forbindelse ønsker jeg gerne at sige, at naar man taler saa meget om, at man ikke herfra bør nedbryde Udlandets Tillid til den danske Krone, kan den Omstændighed, at der paa den danske Børs bydes høje Priser for fremmed Valuta, aldrig nogen Sinde i og for sig nedbryde Udlandets Anskuelse om den danske Krones Anseelse. Derimod maa jeg have Lov til at sige, ikke i min Egenskab af Ordfører, men som Medlem af det Mindretal, der stemte mod Loven om Udførsel af Obligationer, at denne Lov har paa en farlig Maade vakt Uro og Bestyrtelse i Udlandet og derigennem føleligt skadet vor Valuta. Man gaar vel end ikke for vidt ved at sige, at det danske Obligationmarked som Følge af denne Lov er brudt sammen. Og naar der har været talt om Sterlingkursens Indflydelse paa Priserne, deriblandt Priserne paa danske Fødevarer, saa ligger det nær at anstille det Ræsonnement, at naar de Obligationrenteydere, som har ment, at man ikke maatte lægge Sterlingkursen til Grund for deres Forpligtelser til Trods for, at det stod i Obligationerne, sælger Fødevarer herhjemme, saa var de egentlig forpligtet til at anlægge det selv samme Synspunkt ved denne Lejlighed og kun sælge i danske Kroner, ikke i Sterling, altsaa saa meget lavere. Dette er en saa farlig Konsekvens for det danske Landbrug, at man ikke skal mane saadanne naturlige, nærliggende og i sig selv uafviselige Ræsonnementer op af Jorden.

Jeg vender tilbage til Kursegaliseringsfonden, og jeg ønsker da herom at sige, at jeg anser det for en Forudsætning, at ikke alene Nationalbanken, men ogsaa Privatbankerne støtter den eventuelle Kursegaliseringsfond derved, at de parallelt dermed bruger deres Trasseringskreditter i England, i Udlandet overhovedet, og ikke kommer ind paa at benytte Kursegaliseringsfonden til at tilfredsstille deres Kunder. Jeg anser dette for en selvfølgelig Forudsætning.

Den ærede foregaaende Taler (Bramsnæs) var inde paa, at der ogsaa burde have været indføjet betryggende Bestemmelser for det Tilfælde, at der skulde blive Gevinst. Han sagde, at den høje Regering burde have sørget for saadanne Bestemmelser, burde have været mere forudseende i saa Henseende. Ja — der burde have været Roser, men Aarstiden er sandelig ikke til det. Og jeg maa for mit Ved-